

Mikkel Tode Raahauges prædiken 2. søndag efter trinitatis

Taler

Mikkel Tode Raahauge
Sognepræst

Dato

29. juni 2025

Sted

Skovshoved Kirke

Omstændigheder**Prædikentekst**

Lukasevangeliet kapitel 14, vers 16-24

Salmer

Nu blomstertiden kommer
Helligånden trindt på jord
Fuglen har rede, og ræven har grav

—

Talsmand, som på jorderige
Gak ud, min sjæl, betragt med flid
Går det, Herre, som jeg vil

1

Livets fest

Luften er fuld af fest i disse dage. Helt bogstaveligt talt, for i ugens løb er alle
5 studenterne sprunget ud i rødt og hvidt. Nogle med huerne fulde af 12-taller,
andre med huerne fulde af dumpekarakterer, men alle med hjerter, der svulmer
af lykke og øjne, der stråler af sol og sommer og smil så store, at man
fornemmer, at de kunne nå helt til verdens ende, hvis det skulle være.

10 Og de har festet, disse smukke unge mennesker. På gader og stræder, på havnen
og i haverne, dag og nat, så vi andre ikke har lukket et øje. Men på en eller anden
måde gør det ikke rigtig noget, når det nu lige er dem. Man under dem det
virkelig, og selv har jeg til min store overraskelse allerede nået en alder, hvor jeg
bliver oprigtigt rørt over at være vidne til deres ungdommelige og umiddelbare
15 glæde. Måske fordi jeg aner, at der med tiden er gået skår i min egen.

Og jeg véd selvfølgelig godt – for jeg husker det fra dengang, jeg selv var på deres
alder – at man også på dét tidspunkt i livet kan gøre sig mange bekymringer om
alt muligt. Men for de fleste af dem har tilværelsens genvordigheder endnu ikke
20 for alvor sat sig på tværs af ret meget – Gud ske tak og lov for dét – og det er
som om, at det (i det mindste i disse dage) ligesom virker lidt lettere for dem

bare at tage imod livets invitation; lade sig byde op til dans og så se, hvad dét mon fører til?

25

*

Luften er fuld af fest i disse dage, og Forsynet har også villet, at det skulle være en fest, der er omdrejningspunktet i evangeliet, som det kommer til os i dag i
30 skikkelse af lignelsen om det store gæstebud. Hér er der en mand, som uden nogen særlig anledning sætter sig for at holde en stor sommerfest og indbyder mange. Men da hans tjener går ud med invitationerne og meddeler de indbudte, at så er der serveret, giver de alle sammen til at undskylde sig med alt muligt.

35 Det er tilværelsens genvordigheder, der trækker i dem: Én har overarbejde med hjem igen, én skal ud og prøvekøre sin nye øse og én har lovet konen at blive hjemme for en gangs skyld. Gode undskyldninger er der nok af, og jeg forestiller mig, at de fleste os har prøvet at stå med samme dilemma som dem: med en indbydelse til sådan en fest, som man ikke rigtig orker. For der er jo så meget
40 andet – arbejde, fritidsinteresser og forhold – som man skal passe og pleje, så det hele ikke bare falder fra hinanden. Og nogle gange kan det godt virke ret uoverskueligt at skulle bruge sin dyrebare tid på at deltage i et eller andet arrangement, som man ikke selv har bedt om at blive en del af. Og så undskylder man sig – med sandheder eller med løgne – og håber, at værten har forståelse for
45 ens situation. Det manglede vel egentlig også bare ...

Men forståelse er der ikke ret meget af hos vores vært. For ingen af dem er jo virkeligt forhindret. Havde de nu været tynget af sorg, savn eller svaghed, så havde det naturligtvis været en anden sag. Men det er de ikke. De lader sig
50 forhindre, og selvom mandens vrede virker en anelse overdrevet, så forstår man det måske godt, hvis man forsøger at se det hele lidt fra hans perspektiv. Jeg forestiller mig nemlig også, at de fleste af os har prøvet selv at være den, der ville holde fest – for at dele ud og glæde alle dem, som man har kær – og gået og været nervøs for, om der nu også ville komme nogen. Og næsten intet kan gøre
55 én så ked af det, som når man står dér i sit fine tøj lidt i seks og hælder velkomstdrinks op, og de første halvhjertede afbud lige så stille begynder at tikke ind.

”Hej Mikkel. Mit arbejde er fuldstændig sindssygt for tiden! Tror måske bare jeg
60 tager en slapper på sofaen i aften; jeg er alligevel ikke ret godt selskab. Sorry! Hav

en dejlig fest og drik en stor øl for mig!”

65 ”Hej Mikkel. Jeg er lige blevet spurgt, om jeg vil med ud at se dén udstilling, jeg har fortalt dig om. Det er sidste chance i dag, så det ville være dumt at sige nej. Håber jeg kan nå at svinge forbi senere – ellers ses vi bare en anden god gang!”

70 ”Hej Mikkel. Jeg kan mærke, at vi trænger til en rolig aften herhjemme. Der har været så meget de sidste par dage, så jeg må hellere være den gode kæreste for en gangs skyld. Lad os tage et glas vin snart. Hils alle!”

Når man pludselig bliver udsat for alle sine egne undskyldninger, så lyder de sjældent så gode, at det gør noget. Og hvis man har det ligesom mig, så når man i dét øjeblik, man får dem, kort at overveje, om disse såkaldt gode venner
75 overhovedet skal inviteres med næste gang. Og så står man dér og svæver og håber blot, at der trods alt er et par stykker, der vil dukke op ... Og glæden, når havelågen går og den første gæst endelig ankommer! –

– den vil vores vært heller ikke lade sig snyde for, så han sender sin tjener ud på
80 gader og stræder, på havnen og i haverne for at indbyde alle dem, der ellers var lovligt undskyldte: fattige, vanføre, blinde og lamme; dem, han ikke engang kender; enhver, der kan og vil: ”Kom, som I er!” Og de, der først var inviteret, bliver lagt på is for en tid. For sommerfesten skal holdes, huset skal fyldes, velkomstdrinksene er klar, og vi må forestille os, at vores vært har det ligesom
85 værtinden i en anden fortælling om et andet gæstebud. Nemlig Babettes, hvor den franske tjenestepige bruger hele sin formue på at servere champagne og skildpaddesuppe til nogle få, fattig-fromme folk, for hvem tilværelsens genvordigheder i dén grad (og selvforskyldt!) har sat sig på tværs, og som derfor ”forsagede denne Verdens Glæder, Jorden og alt, hvad der var dens.”

90 Men selv for disse mennesker ender den fornemme middag jo med at udvikle sig til en uforglemmelig glæde: ”Når de senere i Livet tænkte på eller talte om denne Aften, mente de ikke, at de var blevet ophøjede ved egen fortjeneste – de følte, at der var blevet dem en vidunderlig Naade til Del.” Og da Babettes fruer efter
95 hele herligheden spørger hende, hvordan hun dog kunne finde på at bruge hele sin formue på al dén for dem unødvendige overdådighed, da svarer hun så smukt: ”Fordi jeg kunde gøre dem lykkelige. Naar jeg gav dem mit ypperste, kunde jeg gøre dem fuldkommen lykkelige.”

*

Luften er fuld af fest i disse dage. Helt bogstaveligt talt, og selvom der måske nok med tiden kan gå skår i ens egen umiddelbare, ungdommelige glæde over
105 bare at være til, fordi tilværelsens genvordigheder har sat sig på tværs, så gælder livets invitation alligevel endnu. Den er fra Gud selv, som glæder sig sådan til at se os. For det er nu engang dét, vi har fået livet for: at leve det. Og det er jo ikke det samme som at sige, at der så ikke stadig er en hel masse, der skal passes og plejes. Kald og stand er jo ikke aflyst af den grund.

110

Men måske hører det i virkeligheden med til livet i kald og stand bare engang imellem at give slip på alt dét, som vi holder for vores eget. Vi kunne jo være så heldige at finde ud af, at alting ikke automatisk falder fra hinanden, hvis ikke vi selv gør alt muligt for at holde sammen på det hele. Ja, at det i virkeligheden
115 aldrig var vores opgave at ophøje os selv ved egen fortjeneste, men at der med selve livet er blevet os en vidunderlig nåde til del. Så skal Gud vel nok holde sammen på sagerne for os; vi har jo trods alt Guds ord for, at vi har vores synders nådige forladelse og det evige liv!

Og så tør vi måske også faktisk at tage del i festen, mens den er der, fremfor at lade os forhindre eller bare ende som tilskuer til den? Så vover vi måske – alle tilværelsens genvordigheder til trods – som de smukke unge mennesker i disse dage at lade os byde op til dans og se, hvad dét mon fører til? Det kunne jo være, at alt, hvad vi har hørt i evangeliet om Guds Søn rent faktisk var sandt: at det
125 hele tiden var Guds vilje at gøre os lykkelige? At give os sit ypperste – og gøre os fuldkommen lykkelige.

Amen.

130

Kilde

Manuskript tilsendt af taler og udgivet af Danske Taler med tilladelse fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

135

Tags

2. søndag efter trinitatis, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/mikkel-tode-raahauges-praediken-2-sondag-efter-trinitatis>